

Sygn. akt II UK 427/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o rentę rodzinną wypadkową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z wniosku J. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P. – oddalił apelację odwołującą się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt VII U (...), oddalającego odwołanie J. W. od decyzji organu rentowego z dnia 25 lipca 2013 r. odmawiającej przyznania odwołującej prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu J. W. (z ubezpieczenia wypadkowego).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ocenie autora skargi: „Sąd II Instancji nie rozważył w ogóle istnienia podstaw do dopuszczenia i przeprowadzenia kolejnej opinii uzupełniającej, nawet

bez wniosku strony, celem wyjaśnienia sprzeczności w treści opinii, których nie wyjaśniła opinia uzupełniająca sporządzona przed Sądem I Instancji”; „Okoliczności te powinien rozważyć Sąd Apelacyjny, pomimo iż powódka była reprezentowana przez pełnomocnika. Ostatecznie, w utrwalonym orzecznictwie, okoliczność, iż strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie wyłącza bezwzględnie możliwości dopuszczenia dowodu z urzędu, albowiem nawet w takiej w sprawie mogą zachodzić okoliczności uzasadniające odstępianie do ścisłego respektowania zasady kontradyktoryjności i skorzystanie z możliwości przewidzianej w art. 232 zdanie drugie KPC (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. I ACa 1961/14 z dnia 07-08- 2015). Sytuacja taka zachodziła, wobec poważnej wątpliwości co do należytego wyjaśnienia sprzeczności dostrzeganych przez stronę w kluczowym dla rozstrzygnięcia dowodzie z opinii biegłych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi – w próbie wykazania oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej – ogranicza się do przedstawienia argumentacji będącej w istocie powtórzeniem uzasadnienia podstawy procesowej skargi kasacyjnej. Brakuje odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku – w swoich twierdzeniach – nie uwzględnia stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii. Jak to przedstawił Sąd Apelacyjny w (...) w uzasadnieniu swojego wyroku zasadniczą kwestią wymagającą oceny w rozpatrywanej sprawie – w kontekście oceny prawa odwołującej się do spornego świadczenia – była kwestia istnienia związku pomiędzy śmiercią J. W. (męża wnioskodawczynie) a przebytym przez niego w 1982 r. wypadkiem przy pracy. Stwierdzenie tej zależności warunkowało możliwość przyznania wnioskodawczynie prawa do renty rodzinnej.

Sąd pierwszej instancji powołał w sprawie zespół biegłych lekarzy sądowych z dziedziny neurologii i kardiologii, którzy w łącznej opinii z dnia 5 marca 2014 r. jednoznacznie stwierdzili, że nie widzą związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy wypadkiem przy pracy J. W., który miał miejsce w 1982 r., a przebytym przez niego zawałem serca zakończonym zgonem w 2013 r. Wnioskodawczynie kwestionowała powyższą opinię. W opinii uzupełniającej z dnia 20 czerwca 2014 r. biegli wyjaśnili, że możliwym jest, aby oba schorzenia występujące u męża odwołującej: udar mózgu z 1982 r. i zawał serca w 2013 r., u swojego podłoża etiopatologicznego mogły być uwarunkowane tymi samymi procesami chorobowymi ogólnoustrojowymi, co wcale nie oznacza, że gdyby w 1982 r. nie doszło do udaru mózgu u J. W., to nie doznałby on w 2013 r. zawału serca, będącego bezpośrednią przyczyną jego zgonu. Biegli podkreślili, że są to dwie zupełnie różne jednostki chorobowe, nie mające żadnego związku pomiędzy sobą.

Z uwagi na to, że wnioski końcowe zawarte w opinii biegłych były jednoznaczne i stanowcze w ocenie Sądu Apelacyjnego przywołane przez

apelującą sformułowania zawarte w apelacji, które mają wskazywać na wewnętrzne sprzeczności w opinii, są bezpodstawne. Przedmiotowa opinia biegłych pozwoliła na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności – w sposób miarodajny i zgodny ze stanem faktycznym; odpowiedziała na kluczową w sprawie kwestię sporną. Opinia jest spójna i jednoznaczna. Biegli precyzyjnie opisali historię choroby zmarłego J. W. i oceniając przedłożoną im dokumentację medyczną nie dopatrzyli się związku pomiędzy przebytym przez zmarłego w 1982 r. udarem, a zawałem, który miał miejsce w 2013 r. Powołani biegli są specjalistami w swoich dziedzinach i dysponują nie tylko odpowiednią wiedzą medyczną, ale również bogatym doświadczeniem zawodowym. Według Sądu drugiej instancji opinia biegłych jest przekonująca, obiektywna, logiczna, wewnętrznie spójna i wyczerpująca.

W ocenie Sądu drugiej instancji w sytuacji braku związku pomiędzy śmiercią męża wnioskodawczyni w 2013 r., a jego wypadkiem przy pracy z 1982 r., brak jest podstaw do przyznania jej prawa do spornego świadczenia – renty rodzinnej po zmarłym mężu.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.